

HOMILIA DEL BISBE DE GIRONA

FRA OCTAVI VILÀ

Festa de la Santa Creu
Parròquia de Sant Pere de Figueres
3 de maig de 2024

Nm 21,4b-9; Salm 77,1-2.34-35.36-37.3; Fl 2,6-11 i Jo 3,13-17

Creure en un Messies crucificat pot semblar per a alguns un escàndol i per a d'altres un absurd (Cf. 1Co 1,23). La creu és quelcom més que un símbol, més que un logotip, que diríem avui. Perquè no és tant sols un instrument de tortura de temps afortunadament passats, sinó que al qui a ella fou clavat, al qui a ella es va abraçar i abraçant-s'hi estengué els braços al món, és ben bé present avui entre nosaltres. Com pot ser que un símbol de mort, és més d'una mort infame, hagi esdevingut per a nosaltres un símbol de vida?

D'aquest arbre en el qual tot sembla parlar de derrota, sorgeix la victòria de la vida sobre la mort, de la justícia sobre la injustícia, de la llibertat sobre l'esclavatge. Potser no costa tant d'entendre, moltes causes humanes tenen els seus màrtirs, els seus testimonis, els seus herois que en un moment donat no han dubtat en posar per davant de la seva vida una causa justa. Ens ho diu també l'Apòstol costaria trobar algú que volgués morir per un home just, per una causa justa; trobaríem algú que estaria disposat a morir-hi; però el qui tenim davant dels ulls amb el misteri de la creu és a Déu donant prova de l'amor que ens té, perquè Crist va morir per nosaltres, per tota la humanitat. (Cf. Rm 5,7-8).

Ens ho ha dit el bell himne de la Carta als Filipencs, Déu renuncià a la seva condició divina per prendre la nostra condició humana, per fer-se en tot igual a nosaltres, llevat del pecat, fins al punt de compartir el dolor humà, de compartir tot allò que comporta la humanitat en un moment o altra: traïció, deserció, por, angoixa, solitud. D'aquesta manera el Fill de Déu enlairava la nostra humanitat fins a la condició de fills de Déu, així havent estat just un de sol, tots els homes són fets justos i obtenen la vida. (Cf. Rm 5,18).

Què ha canviat el sacrifici de la creu en la vida humana? Segueix existint dolor, girem als ulls vers ella i si la mirem no salvem aquesta vida nostra com aquells que dirigien llur mirada vers la serp feta de forja i posada en forma d'estàndard per Moisès quan el poble havia acabat la paciència i s'havia revoltat contra Moisès, afamats de pa, assedegats d'aigua i fastiguejats del manà que queia del cel. Segueix existint l'angoixa i la solitud.

La gran lliçó de la creu ens la mostra aquell mateix qui hi fou clavat, la darrera paraula no la té el dolor, ni la mort; la darrera paraula la té la vida eterna. El nostre món cerca l'enlairament, cerca honors, dignitats, diners, influència; tot caduc, tot plegat no són més que paraules que surten de la boca de cors no sincers, com ens ha dit el salmista. De la contemplació del Crucificat brolla la voluntat de donar testimoniatge. En paraules del Papa Francesc si aprofundim la mirada en Jesús clavat a la creu, el seu rostre comença a reflectir-se en el nostre, els seus trets es tornen els nostres, l'amor de Crist ens conquereix i ens transforma (Cf. 14 de setembre de 2021).

La gran lliçó de la creu no és el sofriment pel sofriment, és l'amor que hi ha darrera d'aquest sofriment. Ens examinem d'aquesta lliçó quan tenim davant dels ulls els sofriments del món,

quan veiem aquelles imatges que de tant repetides ja no ens diuen res, no ens impacten. Ens hem habituat al dolor, sobre tot al dolor dels altres i com a molt reaccionem girant la vista cap un altre cantó per no veure els cossos d'aquells que han perdut la vida cercant un treball i una vida digna, cossos que la mar torna per mostrar-nos la crueltat de la nostra societat; girem la mirada per no veure als qui els és arrabassada la llar quan per uns pocs diners no poden fer front al lloguer i així tantes coses que provoquen dolor i arruïnen vides.

Mirar la creu, mirar al crucificat és mirar el dolor de la humanitat, que no és genèrica, que té rostres ben concrets. Com deia també el Papa Francesc Crist mirava a la cara, als ulls, Jesús no sols pensa en el que vol dir al seu interlocutor, sinó que pensa en ell, en qui té davant dels ulls, fins i tot abans de pensar, el mira, el mira fixament, amb amor; perquè sense el reconeixement de l'altre, no sols matem la dignitat de l'altre, sinó que també morim nosaltres mateixos. La creu és ben present en el món, és ben present al nostre voltant perquè en cada crucificat clavat a la creu pels claus de la societat, hi ha el rostre de Crist.

Nicodem fou un dels pocs que s'atreuï a acostar-se al calvari, a portar una barreja de mirra i àloe per sepultar a Jesús, i a prendre el seu cos per amortallar-lo amb un llençol. Nosaltres no tenim a Jesús a la vora, però hi tenim als qui són imatge seva, aquells als qui Ell es feu semblant, als nous crucificats. A ells sí que ens hi podem acostar com Nicodem amb amor i sense temor, amb compassió, sols així haurem après la gran lliçó de la creu.